

Księga Daniela - Numer dwadzieścia trzy

Pogardliwi mężczyźni

Jeff Pippenger

2023-12-18

Siostra White wskazała, że gdy wielkie budynki Nowego Jorku zostaną zburzone, spełnią się wersety od pierwszego do trzeciego osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia.

Potem ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została rozświetlona jego chwałą. I zawołał potężnym głosem: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, kryjówką wszelkiego ducha nieczystego i klątką dla każdego nieczystego i znenawidzonego ptaka. Bo wszystkie narody napiły się wina gniewu jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd, a kupcy ziemi wzbogacili się dzięki obfitości jej zbytków. Objawienie 18:1-3.

Do 11 września 2001 roku „królowie” ziemi już dopuścili się nierządu z Kościołem rzymskim. Po II wojnie światowej prezydent Harry S. Truman po raz pierwszy, w 1951 roku, mianował ambasadora przy Watykanie. Jego próba nawiązania stosunków politycznych z papieżem została stanowczo odrzucona przez Kongres Stanów Zjednoczonych, lecz inaczej było, gdy dekady później prezydent Ronald Reagan w 1984 roku mianował ambasadora przy Watykanie. Do 2001 roku wszystkie narody dopuściły się nierządu z Watykanem poprzez nawiązanie stosunków dyplomatycznych z nierządnicą Tyru.

Do 11 września 2001 roku wszystkie „narody” wypily wino gniewu jej nierządu. Wino Babilonu reprezentuje różnorodne fałszywe przedstawiane przez papieża, lecz szczególną odmianą wina, wskazaną w tych wersetach, jest wino gniewu jej nierządu. Gniewem papieża jest prześladowanie tych, z którymi się nie zgadza. Papież dokonuje tych prześladowań, wykorzystując władzę państwa do wykonywania za nie brudnej roboty. Wino jej gniewu to jej szczególna butelka błędu, która reprezentuje działanie polegające na wykorzystaniu państwa przeciwko tym, których uznaje za heretyków.

W okresie od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844 adwentyzm millerowski, wyprowadzony z mrocznych wieków i oddzielony od kościołów protestanckich, które wówczas stały się córkami Rzymu, stał się wówczas prawdziwym protestanckim rogiem na nowo powstałej bestii z ziemi. Piotr określa cechy tych nowo wybranych ludzi Bożych jako narodu.

Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem należącym do Boga, abyście ogłaszali chwałę Tego, który was powołał z ciemności do swego przedziwnego światła; wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, lecz teraz je otrzymaliście. 1 Piotra 2:9, 10.

Do 11 września 2001 roku Kościół Adwentystów Dnia Siódmego już często posługiwał się strukturą polityczną rządu Stanów Zjednoczonych, aby atakować tych, których uznawał za heretyków. Na długo przed 2001 rokiem adwentyści już upajali się szczególnym winem Babilonu,

które symbolizuje wykorzystanie władzy państwowej do atakowania tych, których uznawali za heretyków.

Efraim jest symbolem buntu Jeroboama i północnego królestwa Izraela, a Izajasz rozpoczyna dwudziesty ósmy rozdział, zwracając się do Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego jako do pijaków Efraima.

Biada koronie pychy, pijakom Efraima, których wspaniała uroda jest wędnącym kwiatem, znajdującym się na szczycie żyznych dolin tych, których zwyciężyło wino! Oto Pan ma kogoś potężnego i mocnego, który jak nawałnica gradu i niszcząca burza, jak wezbrana powódź potężnych wód, ręką rzuci o ziemię. Korona pychy, pijacy Efraima, będą podeptani pod nogami: A ta wspaniała uroda, która jest na szczycie żyznej doliny, będzie wędnącym kwiatem i jak przedwczesny owoc przed latem; kto tylko nań spojrzy, gdy jeszcze jest w jego ręku, zjada go. W tym dniu Pan Zastępów będzie koroną chwały i diademem piękna dla reszty swego ludu, i duchem sądu dla tego, kto zasiada na sędzie, oraz siłą dla tych, którzy odpierają bitwę aż do bramy. Lecz i oni zbłądzili przez wino, i przez mocny napój zeszli z drogi; kapłan i prorok zbłądzili przez mocny napój, pochłonęło ich wino, zeszli z drogi przez mocny napój; błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. Albowiem wszystkie stoły pełne są wymiocin i plugastwa, tak że nie ma miejsca czystego. Izajasza 28:1-8.

Trzecie Biada nadeszło 11 września 2001 roku i spadło na „koronę”, reprezentującą przywództwo „pijanicy z Efraima”. Nie zaatakowało siedziby kościoła w Maryland samolotem pełnym paliwa, lecz uwidocznili ich niezdolność dostrzeżenia, że nadejście islamu trzeciego Biada było początkiem poselstwa późnego deszczu trzeciego anioła. Początkiem właśnie tego poselstwa i dzieła, do którego, jak twierdzą, zostali powołani, by je głosić. Są określani nie tylko jako korona, która symbolizuje przywództwo, lecz jako „korona pychy”, wskazując w ten sposób na jedną z dwóch klas czcicieli, które powstały i powstają w sporze z rozdziału drugiego Księgi Habakuka. 11 września 2001 roku strażnicy Habakuka zajęli swoje posterunki w bitwie u bramy.

Bramy Jerozolimy to miejsce, gdzie toczyło się życie publiczne mieszkańców Jerozolimy. Bitwa u bram reprezentuje „debatę” z poprzedniego rozdziału Księgi Izajasza, która rozpoczęła się w dniu wschodniego wiatru (dniu islamu). Dwie klasy czcicieli u Habakuka w tym fragmencie są reprezentowane przez dwie korony. Pijacy z Efraima, którzy już wówczas wykorzystali władzę państwową, aby wygrać swoje spory z tymi, których uznali za heretyków, zostają przeciwstawieni koronie Pana Zastępów. Gdy Chrystus jest przedstawiany jako Pan Zastępów, symbolizuje to Jego dzieło jako wodza swoich zastępów. Bitwa u bram to wojna reprezentowana przez debatę o prawdziwej i fałszywej teologii.

Nie tylko przywództwo Konferencji Generalnej jest przedstawione jako pijacy Efraima, lecz także kapłani (służba duszpasterska) i prorocy (teologowie i nauczyciele) odstąpili od drogi pod wpływem mocnego trunku. Jak mówi Izajasz w początkowych wersach swego proroctwa, chodzi o cały Kościół.

Widzenie Izajasza, syna Amosa, które miał dotyczące Judy i Jerozolimy za dni Ozjasza, Jotama, Achaza i Ezechiasza, królów Judy. Słuchajcie, niebiosie, i nadstaw ucha, ziemio, bo

Pan przemówił: Wykarmiłem i wychowałem dzieci, a one zbuntowały się przeciwko mnie. Wół zna swego właściciela, a osioł żłób swego pana; lecz Izrael nie zna, mój lud nie rozumie. Ach, naród grzeszny, ludu obciążony nieprawością, plemię złoczyńców, dzieci, które postępują przewrotnie: opuścili Pana, rozgniewali Świętego Izraela, cofnęli się. Dlaczego macie być bici dalej? Tylko jeszcze bardziej będziecie się buntować; cała głowa chora, całe serce omdlałe. Izajasz 1:1-5.

Grzeszny naród jest chory i minął już czas, w którym można by zastosować jakikolwiek środek zaradczy, który zmieniłby jego serce i umysł. Izajasz wskazuje, że pijacy zbczyli z drogi, a Jeremiasz określa tę drogę jako "dawne ścieżki". 11 września 2001 roku zaczął padać późny deszcz, a Jeremiasz wskazuje, że gdy chodzimy dawnymi ścieżkami, które są "drogą", z której pijacy zbczyli, znajdujemy odpoczynek późnego deszczu.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki: gdzie jest dobra droga; idźcie nią, a znajdziecie odpocznienie dla dusz waszych. Lecz oni powiedzieli: Nie pójdziemy nią. Nadto postawiłem nad wami stróżów, mówiąc: Słuchajcie głosu trąby. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy słuchać. Przeto słuchajcie, narody, i poznaj, o zgromadzenie, co jest wśród nich. Słuchaj, ziemo: oto sprowadzę zło na ten lud, owoc ich zamysłów, ponieważ nie słuchali moich słów ani mojego prawa, lecz je odrzucili. Jeremiasz 6:16–19.

Pijacy z Efraima zeszli z drogi 11 września 2001 roku, a już w 1863 roku „odwrócili się wstecz”, gdy zapoczątkowali proces odrzucania „starych ścieżek”. To na „starych ścieżkach” można znaleźć odpoczynek i orzeźwienie późnego deszczu, a ten deszcz zaczął padać dokładnie wtedy, gdy zostało nad nimi wypowiedziane „Biada”. Trzecie „Biada” islamu było nierozpoznawalne dla korony pychy Efraima, gdyż stopniowo odrzucili podstawowe prawdy, które wskazują na rolę islamu w proroctwie. Jeremiasz wskazuje, że w tym czasie Pan wzbudził strażników — to strażnicy Habakuka — i oznajmili pijakom z Efraima, w bitwie u bram, że powinni słuchać dźwięku trąby. Trzecie „Biada”, które nadeszło 11 września 2001 roku, było siódmą Trąbą.

Izajasz stwierdza, że "zbaczają z drogi przez mocny napój; błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. Bo wszystkie stoły są pełne wymiocin i plugastwa, tak że nie ma miejsca czystego." Fałszywa tablica, którą wprowadzono w 1863 roku, usunęła "siedem czasów" i wymagała dołączenia wyjaśniającej broszury; stanowi ona podróbkę dwóch świętych tablic Habakuka, lecz fałszywe "tablice", których używają pijacy, są pełne wymiocin, a oni błądzą w widzeniu. Strażnikom u Habakuka i Jeremiasza powiedziano, że w sporze o metodologię mieli zapisać "widzenie" na "tablicach", lecz fałszywe tablice pijaków przedstawiają błędne widzenie.

Gdzie nie ma objawienia, lud ginie; lecz szczęśliwy jest ten, kto strzeże prawa. Księga Przysłów 29:18.

Pijacy z Efraima odrzucili Boże prawo, lecz kontekstem „debaty”, bitwy u bramy, jest Boże prawo prorocze, reprezentowane przez metodologię ustanowioną w ruchu pierwszego i trzeciego anioła. Po zarysowaniu przez Izajasza kontekstu w pierwszych ośmiu wersach rozdziału dwudziestego ósmego, następnie wskazuje metodologię, która jest późnym deszczem, i konkretnie identyfikuje pijaków jako „mężów szyderczych, którzy rządzą” „w Jerozolimie.”

Kogo ma On uczyć poznania i komu dać zrozumieć naukę? Czy tym, którzy zostali odstawieni od mleka, odsunięci od piersi? Bo nakaz na nakaz, nakaz na nakaz; linia na linię, linia na linię; tu trochę, tam trochę. Gdyż wargami jękającymi się i obcym językiem przemówi do tego ludu. Do których rzekł: To jest odpocznienie, dzięki któremu możecie dać wytchnienie znużonemu; i to jest pokrzepienie. Lecz nie chcieli słuchać. Lecz słowo Pana stało się dla nich: nakaz na nakaz, nakaz na nakaz; linia na linię, linia na linię; tu trochę, tam trochę; aby szli, a potem upadli wstecz, i zostali rozbici, usidleni i pojmani. Przeto słuchajcie słowa Pana, szydery, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ mówicie: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią i z Szeolem zawarliśmy układ; gdy przejdzie bicz wezbrany, nie dosięgnie nas, bo kłamstwo uczyniliśmy sobie schronieniem, a pod fałszem skryliśmy się. Dlatego tak mówi Pan Bóg: Oto kładę na Syjonie kamień jako fundament, kamień wypróbowany, drogocenny kamień węgielny, trwałe fundament; kto wierzy, nie będzie w popłochu. I prawo uczynię miarą, a sprawiedliwość pionem; grad zmiecie schronienie kłamstwa, a wody zaleją kryjówkę. A wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione i wasz układ z Szeolem nie ostoi się; gdy przejdzie bicz wezbrany, wtedy będziecie przez niego stratowani. Izajasza 28,9–18.

„Debata” jest tutaj zdefiniowana poprzez pytania: „Kogo ma uczyć wiedzy? I kogo ma doprowadzić do zrozumienia doktryny?” Słowo „kogo” odnosi się do potencjalnych uczniów, ale temat dotyczy rozumienia doktryny, czyli wiedzy. Gdy księga Daniela zostaje odpieczętowana, następuje wzrost wiedzy, co oznacza pogłębione zrozumienie prawd Słowa Bożego. Słowo „doktryna” oznacza zbiór przekonań, zasad, nauk lub reguł, które tworzą określony system myślowy lub korpus wiedzy. Aby zrozumieć biblijne „doktryny”, konieczna jest biblijna metodologia, która kształtuje ten korpus wiedzy.

Metodologia jest określana jako: "przepis musi następować po przepisie, przepis po przepisie; linia po linii, linia po linii; tu trochę i tam trochę." Metodologia, która wskazała 11 września 2001 roku jako nadejście trzeciego "Biada", opiera się na połączeniu proroczej linii pierwszego "Biada" z proroczą linią drugiego "Biada", co zapewnia dwóch świadków linii trzeciego "Biada". Ta metodologia jest testem "debaty", który tworzy dwie klasy czcicieli, gdyż "słowo Pana było im: przepis po przepisie, przepis po przepisie; linia po linii, linia po linii; tu trochę i tam trochę; aby poszli, i upadli w tył, i zostali rozbici, usidleni i pojmani."

Pięć potknięć szyderców, którzy rządzą Jerozolimą, symbolizuje pięć głupich panien. Ta metoda jest wyraźnie próbą, ponieważ pijacy Efraima odrzucili stare ścieżki Jeremiasza, nie chcieli słuchać trąbionego przez strażników ostrzeżenia, sporządzili fałszywe tablice i zawarli przymierze ze śmiercią; w tym samym czasie, gdy ci, którzy nosili koronę Pana Zastępów w bitwie u bramy, zawierali przymierze życia.

11 września 2001 roku zaczął padać późny deszcz, który jest odpoczynkiem i wytchnieniem, i rozpoczęło się odpieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Rozpoczęła się debata nad metodologią pijaków z Efraima oraz metodologią reprezentowaną przez posłańca Eliasza. "Wielu" upadnie wraz z pijakami, lecz nieliczni, którzy zostaną wybrani, to ci, którzy oczekują Pana.

Albowiem tak mówił do mnie Pan mocną ręką i pouczył mnie, abym nie chodził drogą tego ludu, mówiąc: Nie nazywajcie spiskiem wszystkiego, co ten lud nazywa spiskiem; ich lęku się

nie bójcie ani się nie trwóście. Pana Zastępów uswięcajcie; niech On będzie waszym lękiem i waszą trwogą. I On będzie świątynią, lecz też kamieniem potknięcia i skałą zgorszenia dla obu domów Izraela, sidłem i pułapką dla mieszkańców Jerozolimy. I wielu z nich się potknie, upadnie i się rozbije; zostaną usidleni i pochwyceni. Zwiąż świadectwo, zapieczętuń prawo wśród moich uczniów. I będę oczekiwał Pana, który zakrywa swoje oblicze przed domem Jakuba, i będę Go szukał. Izajasza 8:8-17.

Z całą pewnością Izajasz zgadza się z własnymi słowami, tak więc ci liczni, którzy upadają w rozdziale dwudziestym ósmym, są tymi samymi, którzy upadają w rozdziale ósmym. W rozdziale ósmym dowiadujemy się, że ich upadek następuje w czasie pieczętowania, który rozpoczął się 11 września 2001 roku. Ostrzeżenie rozdziału ósmego brzmi, aby nie chodzić „drogą” tego ludu, gdyż są to ci, którzy odmówili chodzenia drogą Jeremiasza, drogą starych ścieżek, gdzie znajduje się poselstwo późnego deszczu. Ci, którzy upadają w rozdziale ósmym, to ci, którzy ufają sprzysiężeniu reprezentującemu szczególne wino Babilonu, które oznacza sojusz kościoła i państwa w celu przeciwstawienia się tym, których uznaje się za heretyków. Tym, co powoduje ich potknięcie w rozdziale ósmym, jest kamień potknięcia, reprezentujący pierwsze odrzucenie prawdy fundamentalnej w 1863 roku, „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, które zostały odrzucone przez „budowniczych” w 1863 roku. W tym odrzuceniu powrócili do odstępczej metodologii protestanckiej, aby odrzucić poselstwo dane przez aniołów Williamowi Millerowi.

W rozdziale dwudziestym ósmym odrzucenie kamienia sprowadza sąd rozlewającej się plagi, która jest biblijnym symbolem znamienia bestii, rozpoczynającego się wraz z wprowadzeniem prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, a następnie zalewającego cały świat. W czasie prawa niedzielnego przymierze, które Kościół Adwentystów zawarł ze „śmiercią” i „piekłem”, zostanie zmiecione. Gdy przymierze pijaków z Efraima ze śmiercią zostanie zmiecione, ich „schronienie kłamstw” zostanie usunięte. „Schronienie kłamstw” apostoł Paweł przedstawia jako kłamstwo, które sprowadza silne zwiedzenie, a silne zwiedzenie, które wylewa się na szyderców rządzących Jerozolimą, jest odpowiedzią na ich nienawiść do prawdy.

Tego, którego przyjdzie jest według działania Szatana, z całą mocą, znakami i kłamliwymi cudami, i z wszelkim zwodzeniem nieprawości w tych, którzy giną, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, aby zostali zbawieni. I dlatego Bóg ześle na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu, aby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz upodobali sobie nieprawość. My jednak jesteśmy zobowiązani zawsze dziękować Bogu za was, bracia umiłowani przez Pana, ponieważ Bóg od początku wybrał was do zbawienia przez uswięcenie Ducha i wiarę w prawdę. Do tego powołał was przez naszą Ewangelię, abyście dostąpili chwały naszego Pana Jezusa Chrystusa. Przeto, bracia, stójcie mocno i trzymajcie się tradycji, których was nauczono, czy to słowem, czy naszym listem. 2 Tesaloniczan 2:9-15.

„Schronienie kłamstwa”, które zrodziło „silne zwiedzenie”, ostatecznie sprowadza karę w postaci wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej. Apostoł Paweł wskazuje grupę, która nie miłuje prawdy, oraz grupę uswięconą przez prawdę, nawiązując tym samym do dwóch grup ze sporu opisanego w drugim rozdziale Księgi Habakuka. W rozdziale dwudziestym dziewiątym Izajasz zaczyna od podwojenia słowa Ariel, które jest inną nazwą Jerozolimy.

Biada Arielowi, Arielowi, miastu, w którym mieszkał Dawid! Dodawajcie rok do roku; niech składają ofiary. Izajasz 29:1.

Symboliczne podwojenie „Ariela” (miasta Jerozolimy) zostaje raz jeszcze potępienie słowem „biada”. Zabijanie ofiar „z roku na rok” oznacza postępujący bunt, który rozpoczął się w 1863 roku. Kolejne wersety nakreślają sąd, który spadnie na Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w okresie kryzysu ustawy niedzielnej. W wersecie dziewiątym wskazany zostaje „cud”, który podkreśla spór o metodologię, a zarazem identyfikuje buntowniczy stan adwentyzmu jako element poselstwa Wołania o północy, które jest również powiązane z drugim aniołem, co zostało przedstawione poprzez podwojenie „Ariela” w pierwszym wersecie.

Zatrzymajcie się i zdumiejcie; krzyczcie i wołajcie: są pijani, lecz nie winem; chwieją się, lecz nie od mocnego napoju. Bo Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wasze oczy: proroków i waszych przywódców; widzących zakrył. A widzenie wszystkiego stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą daje się uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie mogę, bo jest zapieczętowana. A księgę podaje się temu, który nie jest uczony, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony. Przeto rzekł Pan: Ponieważ ten lud zbliża się do mnie ustami i czci mnie wargami, lecz oddalił swoje serce daleko ode mnie, a ich bojaźń przede mną jest wyuczona według nakazu ludzi, przeto oto będę czynił wśród tego ludu dzieło przedziwne, dzieło cudowne i zadziwiające: gdyż zginie mądrość ich mędrców, a rozum ich roztropanych zostanie ukryty. Izajasza 29:9-14.

W „debacie”, zapisanej w rozdziale dwudziestym siódmym, która przedstawia spór między prawdziwą a fałszywą metodologią, pijaństwo szyderców, którzy rządzą Jerozolimą, zostaje rozpoznane jako ślepotą, która uniemożliwia przywództwu adwentyzmu zrozumienie zapieczętowanej księgi. Księga Daniela i Apokalipsa to jedna i ta sama księga, a część księgi odpieczętowywana tuż przed zamknięciem czasu łaski to Objawienie Jezusa Chrystusa. Obejmuje ono zagadkę „ósmego, który jest z siedmiu”. Jest przedstawione przez „tajemnicę”, której zrozumienie dano Danielowi w rozdziale drugim. To „ukryta historia” Siedmiu Gromów. To poselstwo islamu trzeciego „Biada” i poselstwo „Wołania o północy”.

Jedna księga Daniela i Apokalipsy zostaje dana tym, których w czasach Chrystusa reprezentował Sanhedryn; Sanhedryn ten symbolizuje system przywództwa, który deklaruje, że podtrzymuje i broni Bożej prawdy, lecz ostatecznie uczestniczy w ukrzyżowaniu Prawdy. System ten, ukazany przez Sanhedryn, to szydercy rządzący Jerozolimą. Im zostaje dana zapieczętowana księga, a ich dystygowana, wykształcona i uczona odpowiedź na pytanie, co ona znaczy, brzmi: nie możemy jej czytać, bo jest zapieczętowana. Następnie trzecie, nauczonej, by podążać jedynie za tymi, którzy są wyznaczeni na przywódców, daje się tę samą księgę, a jej odpowiedź brzmi, że zrozumie ją tylko wtedy, jeśli szydercy rządzący Jerozolimą, Sanhedryn dni ostatecznych, powiedzą jej, co ona znaczy.

Metodologia, która została dana Williamowi Millerowi, a następnie Future for America, jest kamieniem milowym w historii proroczej. Jest to kamień milowy, który wskazuje na pytanie sprawdzające, decydujące o życiu i śmierci. Bez właściwej metodologii poselstwo późnego deszczu jest „jak słowa księgi zapieczętowanej”. Bez poselstwa późnego deszczu doświadczenie,

jakie to poselstwo przynosi, jest niemożliwe do osiągnięcia. Ta metodologia to proces łączenia linii proroczej z linią proroczą, tu w Biblii i tam w Biblii. Debata o metodologii rozpoczęła się, gdy pierwsze poselstwo zostało wzmocnione, zarówno w początkowych, jak i końcowych dziejach dni ostatecznych.

Na początku historii ruchu millerowskiego debata rozpoczęła się 11 sierpnia 1840 r. i została powtórzona pod koniec tej historii, w okresie, gdy filadelfijski ruch millerowski przeszedł w laodycejski ruch millerowski. Debata rozpoczęła się ponownie w historii laodycejskiego ruchu trzeciego anioła 11 września 2001 r. i zostaje powtórzona pod koniec tego ruchu, gdy laodycejski ruch trzeciego anioła przechodzi w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy. W początkowej i końcowej próbie millerystów próba była reprezentowana przez metodologię posłańca Eliasza. Jezus, jako Alfa i Omega, zawsze ilustruje koniec początkiem.

Metodę „werset po wersecie” zastosujemy teraz, gdy w następnym artykule podejmiemy rozważanie czwartego i piątego rozdziału Księgi Daniela.

Nikt nie ma prawdziwego poselstwa określającego czas, kiedy Chrystus ma przyjść albo nie przyjść. Bądźcie pewni, że Bóg nie daje nikomu upoważnienia, by mówić, że Chrystus opóźnia swoje przyjście o pięć lat, dziesięć lat czy dwadzieścia lat. „Wy też bądźcie gotowi, bo o godzinie, której się nie spodziewacie, przychodzi Syn Człowieczy” (Mateusza 24:44). To jest nasze poselstwo, to samo poselstwo, które ogłaszają trzej aniołowie lecący pośrodku nieba. Zadaniem, które trzeba teraz wykonać, jest ogłoszenie tego ostatniego poselstwa miłosierdzia upadłemu światu. Nowe życie przychodzi z nieba i ogarnia cały lud Boży. Jednak w kościele pojawiają się podziały. Powstaną dwie grupy. Pszenica i kłkol rosną razem aż do żniwa.

Dzieło będzie się pogłębiać i nabierać coraz większej żarliwości aż do samego końca czasu. A wszyscy, którzy są współpracownikami Boga, będą najusilniej walczyć o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym. Nie dadzą się odwieść od obecnego poselstwa, które już rozświetla ziemię swoją chwałą. O nic nie warto walczyć prócz chwały Bożej. Jediną skałą, która się ostoi, jest Skała Wieków. Prawda, która jest w Jezusie, jest schronieniem w tych dniach błędu....

Proroctwa wypełniają się, krok po kroku. Im mocniej stoimy pod sztandarem poselstwa trzeciego anioła, tym jaśniej będziemy rozumieć proroctwa Księgi Daniela; albowiem Księga Objawienia jest uzupełnieniem Księgi Daniela. Im pełniej przyjmujemy światło przekazywane przez Ducha Świętego poprzez poświęconych sług Bożych, tym głębsze i pewniejsze — równie niezachwiane jak tron wieczny — okażą się prawdy starożytnego proroctwa; będziemy mieć pewność, że mężowie Boży mówili, gdy byli poruszeni przez Ducha Świętego. Ludzie sami muszą być pod wpływem Ducha Świętego, aby rozumieć to, co Duch mówi przez proroków. Te poselstwa zostały dane nie dla tych, którzy wypowiadali proroctwa, lecz dla nas, którzy żyjemy pośród wydarzeń ich wypełnienia.

„Nie uważałbym, że mógłbym przedstawić te rzeczy, gdyby Pan nie powierzył mi tego dzieła do wykonania. Są i inni poza tobą, i to więcej niż jedna czy dwie osoby, którzy, podobnie jak ty, uważają, że mają nowe światło, i wszyscy są gotowi przedstawić je ludowi. Lecz Bogu byłoby miłe, gdyby przyjęli już dane światło i chodzili w nim oraz oparli swoją wiarę na

Pismach, które potwierdzają stanowiska utrzymywane przez lud Boży od wielu lat. Wieczna ewangelia ma być głoszona przez ludzi. Mamy zwiastować poselstwa aniołów, którzy są przedstawieni jako lecący środkiem nieba, niosąc ostateczne ostrzeżenie upadłemu światu. Jeśli nie jesteśmy powołani, by prorokować, jesteśmy powołani, by wierzyć prorocत्वom i współdziałać z Bogiem w udzielaniu światła innym umysłom. To właśnie staramy się czynić.”
Wybrane przesłania, tom 2, 113, 114.